

متن پرسش

سلام استاد محترم: خواستم موردی رو به شما بگم. بنده از وقتی سخنرانیها و کتابهای شما رو مطالعه کردم و تقریباً در مسیر سیروسلوک هستم خیلی نسبت به قبل احساس تنهایی می‌کنم چون اینکه دوستی آنچنان صمیمی که طرز فکرش مثل خودم باشه ندارم و اگر زبان باز کنم در بین اطرافیان مورد تمسخر قرار می‌گیرم که میگن چقدر سخت می‌گیری یا اگر در جمعی غیبت کنن و من تذکر بدم سریع واکنش نشون میدن و میگن اصلاً با تو دورهمی حال نمیده و خیلی چیزهای دیگه. چون رفته رفته من رو از جمع های دوستانه خط زدن و زیاد تمایل ندارن. البته من زیاد ناراحت نیستم اتفاقاً براشون دعا می‌کنم زودتر مسیر گمشده خودشون رو پیدا کنن فقط از این بابت ناراحتم که کسی هم فکر خودم نیست که بتونم باهاش درباره انطور مسائل صحبت کنم. به شدت احساس تنهایی می‌کنم. لطفاً چیزی بگویید غم دلم کم شود.

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: آری! در این موارد به گفته آیت الله حسن‌زاده باید «دل با یار باشد و دست در کار» و به نحوی ارتباط با افراد از سر دلسوزی برقرار باشد، در عین این که بنا نیست ما با اهل دنیا طوری مخلوط شویم که زندگی از مسیر معنوی خود جدا شود به هر صورت از سر دلسوزی می‌توانید رفقای خود را یاری کنید. موفق باشید